

Confessions a l'hora del relleu

JOSEP M. BALCELLS

EL PUNT, 07/10/10

Ara fa quatre anys figurava amb el número 16 a les llistes de la candidatura Socialistes-Ciutadans pel Canvi que encapçalava José Montilla. Aquesta vegada, entre moltes noves incorporacions i les corresponents baixes, no hi haurà el meu nom a la llista del PSC. I aquesta vegada en la candidatura socialista no hi figurarà tampoc, com a la coalició, el col·lectiu Ciutadans pel Canvi.

Exclòs voluntàriament de la cursa per anar de candidat, confesso que sento com una mena de salt a un terreny desconegut. Constató que la política professional és com una petita droga que enganxa, perquè es viu amb passió. Per això, i malgrat que entenc que la condició de diputat no esgota pas les múltiples formes del compromís polític personal, intueixo que la sortida d'aquesta primera línia de dedicació exclusiva pot provocar en els que no repetim una mena de síndrome d'abstinència.

Confesso que per a mi l'experiència d'aquests quatre anys al Parlament ha estat apassionant. Ha estat la culminació d'un compromís polític que venia de lluny i que, sortosament, ha acabat amb el privilegi d'haver pogut viure la política des de dins amb tots els seus claroscurs. Hi ha grandesa i no hi manquen mesquineses en l'acció política, però el balanç és extremadament positiu.

Quan ara arriba el moment de passar pàgina d'aquesta projecció pública del meu compromís polític em ve al cap un primer flaix de la feina feta, la cara més estimulante: acompanyant el PSC, he donat suport a l'àmplia

acció del govern, he treballat en el Parlament, en la comissió de cultura i en el territori per construir i vertebrar millor el país. Hem desplegat amb ambició l'Estatut i, malgrat la sentència del TC, ens hem compromès a augmentar l'autogovern, modernitzar el país, blindar la llengua, garantir els serveis de salut, d'educació, de mobilitat per a tothom, amb més infraestructures, amb més inversions, amb pactes socials per donar sortida a la crisi. Gairebé un centenar de lleis hem fet i aprovat en aquesta legislatura al servei del desenvolupament del país i d'una millor convivència i una major qualitat de vida de tots els catalans.

No es pot negar que s'ha fet molta feina malgrat les dificultats pròpies d'un govern de coalició i malgrat la nul·la disponibilitat per part de l'oposició, sobretot de CiU, de fer passar els interessos del país pel damunt dels del partit. Lamentable. Des del govern, d'altra banda, potser no sempre s'ha sabut explicar la feina feta, però és que no sempre s'ha trobat la deguda complicitat dels mitjans per poder-ho transmetre a la ciutadania.

A títol més personal, a l'hora de deixar l'escó, s'acumulen records d'hores intenses i tenses de debat parlamentari en els plens i en la comissió de cultura com a portaveu del grup. Em vénen a la memòria moments gratificants, com la presidència de la Cambra com a diputat sènior en la sessió solemne de la constitució del Parlament o l'aprovació de la Llei del Memorial Democràtic, de la qual n'era ponent. Moments de negociació o gestació més difícil però no menys gratificants per aprovar la Llei del cinema, de la qual n'era també ponent. Moments per guardar en la memòria: el meu vot negatiu a la Llei del toros o les festes amb correbous... per ser coherent amb uns determinats valors. I les amistats i la descoberta de gent valuosa. Impagable.

Deixo ara l'escó. Hi vaig accedir de la mà de Ciutadans pel Canvi, la plataforma engegada per reforçar la candidatura de Pasqual Maragall i defensar una nova manera de fer política. Ara, amb la renúncia, vull enviar un missatge molt simple, que no és altre que el de dir que la dedicació a la política representativa hauria de ser transitòria. Voldria que quedés clar que CpC no som “ciutadans pel càrrec” com alguna vegada s'ha ironitzat, sinó ciutadans pel compromís social i polític. Compromís des de la societat civil sense negar la validesa del compromís de partit.

Segur que després de les eleccions, CpC s'haurà de replantejar novament la seva raó de ser, però també és previsible que, guanyi qui guanyi el 28-N, s'encetarà una nova etapa política a Catalunya. Els resultats pot ser que generin una sacsejada política i social de grans dimensions. S'obriran probablement noves portes per repensar de dalt a baix la política catalana, el paper i la representativitat dels partits i la implicació de la ciutadania en el compromís polític.

Jo hi voldré participar.